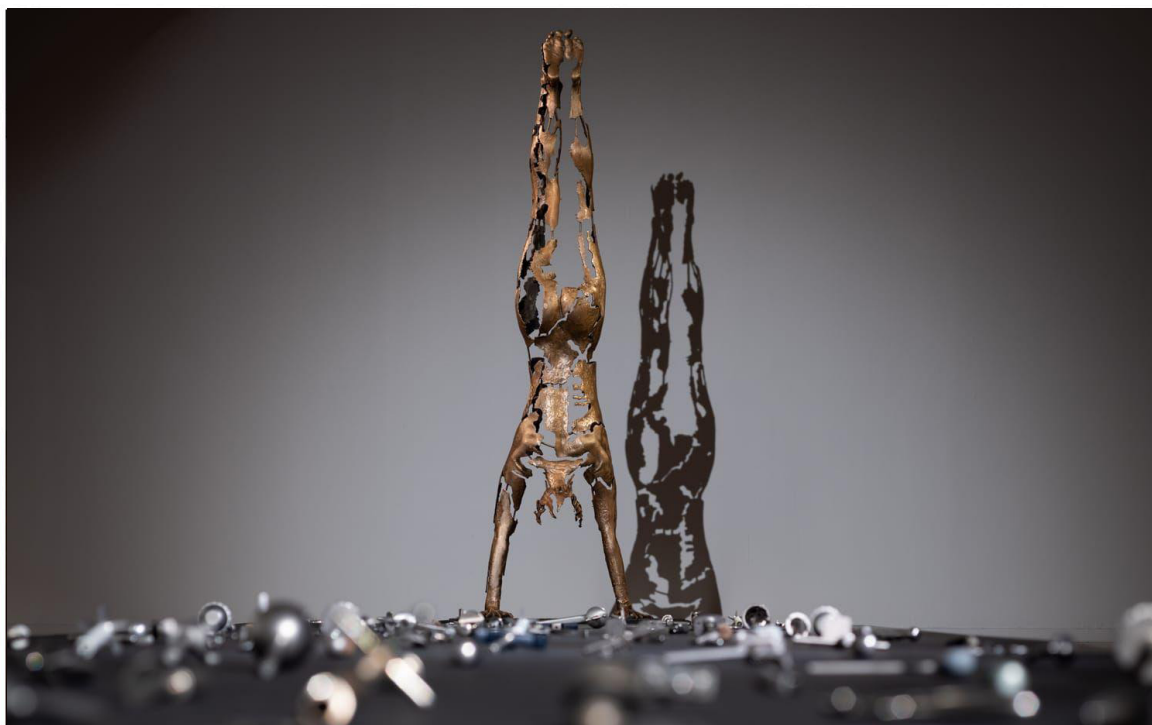

Tove Kjellmark, "When I Crack I Expand" på Borås konstmuseum. Bild: Hendrik Zeitler

1/19

Recension: "When I Crack I Expand" av Tove Kjellmark på Borås konstmuseum

Konst • I Tove Kjellmarks konst kombineras skinande fetischism med avgrundsdjup existentialism, hypersensitivitet och AI-kloner. Utställningen "When I Crack I Expand" på Borås konstmuseum är sublim och vansinnigt vacker, skriver Sara Arvidsson.

Konstutställning

Tove Kjellmark

When I Crack I Expand

Borås konstmuseum

Utställningen pågår t o m 21 april

Ett begrepp som har blivit alltmer populärt de senaste åren är ”skörstark”. Plötsligt är det många som är högsensitiva, alltså skörstarka, och nätet fylls med sidor där det tävlas om vem som har känsligast nervsystem. I Tove Kjellmarks ”When I Crack I Expand”, en skulptur i brons som har inspirerat till titeln på hennes separatutställning på Borås konstmuseum, visualiseras dock denna personlighetstyp på ett klockrent vis, utan att det känns det minsta patetiskt eller klichéartat.

Skulpturen föreställer en gracil kvinna som står på händer men efter ett tag tycker jag mig också se ett sprött och brunt höstlöv. Händerna och armarna är starka och späda, resten av kroppen är så gott som söndertrasad. Ändå går det att urskilja kroppsmassan som en gång har varit intakt och jag kan inte sluta förundras över denna krackelerade gestalts fortfarande så urskiljbara konturer. Varför rasar hon inte samman i en hög? Tove Kjellmarks skulptur fungerar inte bara som en avbildning av en upplöst människa utan blir även till en liknelse för den tuffa ekvation som konstnärer måste lösa om de vill ha något att säga. Att visa någon form av bräcklighet är ett måste om man vill skapa något av konstnärligt värde samtidigt som det krävs ett muskulöst psyke för att kunna möta och stå ut med rädslorna.

Flera gånger förs tankarna till filmskaparen David Cronenberg.

Utställningen kännetecknas av fragmentering och förändring. Metamorfoser. Dikotomierna natur/kultur, kropp/själ, människa/djur, död/liv, för att nämna några motsatspar, samexisterar i verken. Flera gånger förs tankarna till filmskaparen David Cronenberg.

Ett lysande exempel på detta är verksviten ”Inside”, där skinande fetischism kombineras med avgrundsdjup existentialism. Skulpturerna som ingår i detta verk föreställer kvinnokroppar och de är gjorda i vit jesmonite, ett plastigt material som bidrar till att de påminner om skyltdockor eller robotar medan avsaknaden av färg väcker associationer till antika statyer. Men eftersom de är så fragmentariska, endast skal, är de i behov metallverktyg som används vid frakturer. En av dessa skulpturer har två ansikten, en mutation som tyder på att vi funnit henne under en pågående transformationsprocess. Videon som ingår i samma serie är lika svårfixerad, en öppen bok som inte kan läsas.

Videoverket ”The Vanguard” växer med tiden. En albinohäst lunkar runt i en pelarförsedd lokal, den är en spejare som reagerar på ljud. Även här märks en hypersensitiv läggning – djuret ser nästan ut att få dåndimpen så fort det hör något utanför fönstret.

Jag blir däremot inte lika fascinerad av Kjellmarks tvådimensionella verk på papper. I dem syns virvlande rörelser i tusch eller människoskepnader som har slängts ut i ett svart intet. De följer det inslagna temat men fungerar mest som ett slags komplement. En bild fastnar dock på näthinnan: ett grafiskt tryck som skildrar skelettdelar från människokroppar. De har lagts i horisontella rader och ju längre upp i bilden de avancerar, desto mindre blir de. Till slut kvarstår endast små prickar. De har förvandlats till stjärnor som punkterar rymden. Jag ser en relation mellan detta verk och den innerliga skulpturen "Child's Pose", där en liten människa har rullat ihop sig i fosterställning. En späd boll, en ensam planet som kan ha tillgång till kosmos.

Man kan tolka Tove Kjellmarks både samtida och tidlösa konst som en reflektion över hur det är att leva i ett samhälle fullt av AI-kloner eller så kan man ledas in på ett mer gränslöst och vidöppet spår. I vilket fall är den sublim och vansinnigt vacker.

Tove Kjellmark, "When I Crack I Expand" på Borås konstmuseum. Bild: Hendrik Zeitler